

РЕШЕНИЕ

№ 8223

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11864** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 и следващите от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Л. А. Д., гражданин на С., против Решение № 4827/23.09.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/, с което на жалбоподателя се отказва предоставяне на хуманитарен статут.

Изложени са твърдения за нищожност на оспореното решение, тъй като при издаването му не било съобразено решение по адм. дело № 11142/2024 г. на АССГ. Оспорваният акт бил незаконосъобразен и поради това моли за отмяната му. Причините за напускане на страната били наличието на заплаха за неговия живот и сигурност. Не било изследвано обстоятелството относно местоживеенето в С. и региона на страната, в който евентуално би бил върнат жалбоподателят. Не били съобразени предвижданията на Решение на СЕС по дело С-465/07. Анализът на изложената в решението обосновка в С. бил формален и не кореспондирал с бежанската история. Решението подлежало на отмяна на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят Л. А. Д., редовно уведомен, се явява лично. Поддържа изложеното в жалбата. Заявява, че има заплаха от арабските племена, овладяли целия район след освобождаването му. Вуйчо му казал, че има заплаха и срещу жалбоподателя, както и, че родителите му са убити от арабско племе. Поради това нямал къде да отиде в С.. Сочил, че той също бил арабин, но от друго племе. Твърди, че братята му /5 броя/ и сестра му били убити преди около месец.

Ответникът - председател на ДАБ при МС, редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител изразява моли жалбата да бъде отхвърлена. Твърди се, че административният орган

се е произнесъл правилно и законосъобразно, след като подробно бил разгледал бежанската история. Чуждият гражданин не отговарял на разпоредбата на чл. 9 ЗУБ.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 16.07.2024 г. Л. А. Д. от С. е поискал международна закрила в Република България. Кандидатът е регистриран като Л. /собствено/ Д. /бащино/ А. /фамилно/ от мъжки пол, [дата на раждане] в С., адрес – [населено място], обл. И., ЛНЧ [ЕГН], етническа принадлежност – арабин, религия: мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен.

На 01.08.2024 г. е проведено интервю с Л. А. Д.. Напуснал С. за Т. нелегално юни месец 2024 г., където останал около 10 дни, след което влязъл в България на 07.07.2024 г. Вървял пеш, а после с кола отишъл до [населено място], където се предал в лагера в О. купел. Не бил арестуван или осъждан, не сочи да е имал проблеми заради етническа или религиозна принадлежност. Не членувал във въоръжена групировка или политическа партия. Родителите, братята и сестра му живеели в С.. Напуснал С. заради войната и влошената обстановка, нямало сигурност. Все още имало бомбардировки, а искал да промени живота си. Още не бил женен. Не бил служил в армията. Спрямо него не била отправяна заплаха. Соци, че не би се завърнал в С. заради лошото положение. Искал закрила в България, тъй като нямало дискриминация, чувствал се добре, можел да работи.

С решение № 10921/22.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС се отказва предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Л. А. Д..

С влязло в сила решение по адм. дело № 11142/2024 г. на АССГ решение № 10921/22.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС в частта, с която се отхвърля молбата на Л. А. Д. за предоставяне на хуманитарен статут, е отменено, а преписката – върната за ново произнасяне по молбата за предоставяне на хуманитарен статут.

На 11.09.2025 г. е проведено ново интервю с Л. А. Д.. Напуснал С. за Т. нелегално май месец 2024 г., където останал около 20 дни, след което влязъл в България на 06.06.2024 г. Предал се в лагера за непълнолетни. Брат му дошъл впоследствие, но се завърнал в С., за да се ожени. Твърди, че веднъж бил задържан заради междуплеменен проблем. Не бил осъждан, не сочи да е имал проблеми заради етническа или религиозна принадлежност. Не членувал във въоръжена групировка или политическа партия. Родителите, братята и сестра му живеели в С.. Не бил служил в армията и не бил имал проблеми с нея. Напуснал С. заради войната и, че не можел да се издържа в страната си по произход. Работил в България и изпращал пари на семейството си. Искал да отиде в Европа, за да работи и да помага на родителите си. Твърди, че сега в страната му нямало война, но имало междуличностни проблеми между тези, които са подкрепяли режима преди, и сегашното правителство. Спрямо него не била отправяна заплаха, нито оказвано насилие. Соци, че би се завърнал в С., ако се оправи и има работа. От самото начало искал да дойде в България, за да изкарва пари и да е финансово по-добре.

По подробно изложени съображения и предвид справка от 21.07.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ на МС относно С. с Решение № 4827/23.09.2025 г. председателят на ДАБ при МС отказва да предостави хуманитарен статут на Л. А. Д..

Решението е връчено на адресата му на 03.11.2025 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК,

подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, незаконосъобразността като понятие има две значения - в широк и тесен смисъл. В обхвата на понятието, широк смисъл, се включват всички основания за прогласяване на нищожност /конкретно по чл. 146, т. 1 АПК поради некомпетентност на органа, издал акта, и специфичните такива по чл. 146, т. 2-5 АПК според тежестта на порока/, т.е. обуславящите валидността на акта предпоставки, и основанията за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2-5 АПК, в тесен смисъл на понятието, обуславящи отмяна на акта. Отделно от това, в теорията и практиката е застъпено и становище, че понятието „законосъобразност“ би могло да се разбира ограничително като съответствие на акта с материалния закон.

Специфичните предпоставки са: 1. „порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 2. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 3. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 4. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт.“ /решение по адм. д. № 8476/2017 г. на АССГ, оставено в сила с решение по адм. д. № 15051/2018 г. на ВАС, Второ отделение/.

Следва да се отбележи и, че съгласно чл. 297 ГПК „влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република България“. Неизпълнението на влязло в сила решение води до промяна волята на административния орган, който в случая е обвързан с постановеното в съдебното решение. В този смисъл, законодателят изрично е посочил в чл. 177, ал. 2 АПК, че „актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.“. Тази нищожност е особен случай, обвързан изцяло с действието на съдебно решение, което е влязло в сила. Тя се различава от обичайните случаи на нищожност - при издаване на акт от некомпетентен орган, при неспазване на формата, при съществено нарушение на производствените правила и противоречие с материалния закон, които водят до извод за липса на ясно изразена и конкретна воля на административния орган. Съдът, дори и да липсва искане, по аргумент от чл. 168, ал. 2 АПК обявява нищожността на акта, ако са налице основания за това, доколкото този акт страда от толкова съществен порок, че не поражда и никога не може да породи правните последици, към които е бил насочен.

Въпреки това е важно да се посочи, че по принцип само диспозитивът на съдебното решение се ползва със сила на пресъдено нещо, тъй като той установява какво е действителното правно положение между страните по спора, но не и неговите мотиви, които са само елемент на

решението и не представляват самостоятелен източник на правни последици /ТР № 1/2001 г. по т. д. № 1/2000 г. на ОСГК на ВКС/. В този смисъл указанията по тълкуването и прилагането на закона в съдебния акт задължават органа да се съобрази с тях, но не определят резултата от произнасянето му.

В конкретния случай преписката е изпратена за ново произнасяне от компетентния орган, като със съдебното решение, с което това е сторено – по адм. дело № 11142/2024 г. по описа на АССТ, не се постановява издаване на акт с определено съдържание и краен резултат. При това върху решението – предмет на настоящото производство, се осъществява самостоятелен съдебен контрол за това дали е издадено законосъобразно, вкл. и доколкото съобразявайки Решение по адм. д. № 10152/2022 г. на ВАС, неизпълнението от органа на дадените му задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона представлява нарушение на административнопроизводствените правила, което обуславя отмяна на акта, а не - обявяването му за нищожен.

На второ място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - председателят на ДАБ при МС на основание чл. 75, ал. 1, т. 4 ЗУБ, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На трето място, производството за предоставяне на международна закрила е образувано с регистрирането на Л. А. Д. като чужденец по подадена от него молба за международна закрила. След връщане на преписката за ново произнасяне по постъпилата молба органът изследва именно наличието на предпоставките по чл. 9 ЗУБ, обективизирано в оспорения акт. Проведено е интервю, в хода на което се посочват от молителя факти и обстоятелства във връзка с подадената молба, като на същия е предоставена и възможност да даде подробни обяснения. По време на интервюто, проведено в присъствието на интервюиращия орган и преводач /чл. 63а, ал. 6 ЗУБ/ и удостоверено с подписите на същите /чл. 63а, ал. 9 ЗУБ/, е съставен протокол /чл. 63а, ал. 3 ЗУБ/, ведно от който молителят е изложил всички причини, поради които е напуснал страната си и не желае да се върне в нея, като същият се подписва под изявлението, че няма какво да добави към изложеното, че текстът е преведен на разбираем за него език и не са съществували комуникативни пречки, както и, че добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него /чл. 63а, ал. 9 ЗУБ/.

Интервюиращият орган обективно и безпристрастно е изготвил становище, представено на председателя на ДАБ за вземане на решение /чл. 74, ал. 1 ЗУБ/. Молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, обективно и безпристрастно, като е извършена преценка за необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут /чл. 73 ЗУБ/. Взето е решение, с което на молителя Л. А. Д. се отказва хуманитарен статут /чл. 75, ал. 1, т. 4 ЗУБ/.

Съдът констатира, че в действителност е налице разместване на имената на молителя – бащио и фамилно, които, обаче, се извеждат от представената по делото административна преписка като Д. /бащино/ и А. /фамилно/. Не е налице грешка, която да опорочи волята на административния орган, доколкото по безспорен начин се индивидуализира лицето чужденец, подало молба за международна закрила и жалба срещу индивидуален административен акт, който е неблагоприятен за него.

Формира се извод, че не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето Л. А. Д., и предпоставка за отмяна на оспорения административен акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

На четвърто място, следва да се извърши преценка за законосъобразността на акта – издаден ли е той в съответствие с материалния закон и неговата цел /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 АПК/.

Извършена е при това от компетентния орган преценка на всички факти, сочени като осъществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, относно въпроса следва ли да бъде предоставен хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

Не се доказва в конкретния случай реална опасност от тежки посегателства спрямо Л. А. Д. като изброените в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изрично е заявено от молителя, че същият не е бил арестуван или осъждан в страната си по произход /чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ/, като уточнението за задържане поради междуличностни проблеми едва в хода на второто по ред интервю остава недоказано, вкл. и към кой момент действително е осъществен арестът и от кого.

Не се установява и, че молителят е бил подложен на посегателство /физическо или психическо/ по смисъла на чл. 3 „Забрана за изтезания“ от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ/. Следва да се посочи, че остават недоказани твърденията за конфликти между различните арабски племена, вкл. и, че в резултат на тях е настъпила смъртта на цялото му семейство. Настоящият съдебен състав намира, че е налице разминаване в бежанската история, разказана по време на двете интервюта, като същата ведно с изложеното в открито съдебно заседание имат за цел единствено да бъде удовлетворена молбата за предоставяне на хуманитарен статут.

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ бежанската история се изследва с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. С т. 39 от решението на СЕС се въвежда обратно пропорционална връзка между засягането на личните интереси на търсещия закрила и степента на безогледно насилие, изискуема, за да се предостави такава закрила. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя се характеризира с липса на каквито и да били основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, то толкова по-висок би следвало да е интензитетът на безогледно насилие в страната му. Видно от оспореното решение в страната по произход С. се наблюдава съществена промяна в политическата и икономическата ситуация в посока подобрене на условията на живот и безопасност, като се акцентира върху влиянието на ВКБООН, върху липсата на вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Към датата на подаване на молбата за закрила и проведеното интервю не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ /не се сочи от молителя осъществяването на конкретни военни действия, нито от него са представени доказателства, удостоверяващи осъществяването на такива, така че да се формира извод за наличие на причинно-следствена връзка между тези военни

действия и напускането на страната по произход/, поради което и оспореният акт е издаден с оглед установената от органа фактическа обстановка /чл. 142, ал. 1 АПК/. Действително, преди датата на издаване на акта, а и към настоящия момент, са налице данни за промяна в обстановката в С., но молителят, въпреки че се яви в съдебно заседание, за да разкаже бежанската си история, не заяви по какъв начин тези нови факти по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК конкретно за него като личност представляват реална опасност съгласно чл. 9, ал. 3 ЗУБ. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не без значение е обстоятелството, че въпреки опита си да обясни каква всъщност е неговата бежанска история, бежанецът не успя да докаже осъществено спрямо него и неговото семейство безогледно насилие по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Поставя се въпросът защо чужденецът не се е върнал в С. след падането на режима на Б. А., ако по време на неговото управление той действително е приемал, че спрямо личността му е налице безогледно насилие и съществува заплаха за здравето и живота му именно поради това управление. Отделно, чужденецът не успя да докаже, че отказът за връщането му в С. при новото управление е обусловен именно от реална опасност за живота и личността му, следствие на събития, настъпили, след като е напуснал държавата си по произход /чл. 9, ал. 3 ЗУБ/.

Не се установява, че оттеглянето от власт или свалянето на досегашния президент Б. А. променя положението в С. в негативен аспект, доколкото от информацията от общодостъпни източници става ясно, че смяната на властта не е довела до налагане или прилагане на смъртни наказания или екзекуции, или на изтезания, нечовешко или унижително отношение, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилни лица поради безогледно насилие. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни. Съобщава се за редица страни, сред които САЩ, Великобритания, Франция, Катар, които осъществяват контакти с новата власт, като е налице явно изразяване на воля на редица водещи държави по света за установяване на трайни отношения с новите лидери на страната по произход на жалбоподателя. В редица източници се появиха и данни, че от страна на Т. е направено изявление за превръщането на С. в стабилна и мирна страна, в полза на всички в региона, вкл. и на САЩ, и Европа, които нямат интерес от разделена С.. От изявленията на лидерите на водещите държави в света се формира обща цел борбата срещу тероризма и справяне с тежката хуманитарна криза.

На фона на тези новини от редица медии се съобщава и за военната намеса в С. от страна на И.. Действително, И. преследва цел - да раздели населението, за да отслаби С., като се намесва и в отделни конфликти между малцинствени групи, на която цел обаче се противопоставят страните от Залива, както и САЩ, които искат да запазят С. стабилна и обединена и при възможност да предотвратят т. нар. „прокси“ конфликти. В допълнение следва да бъде посочено, че към настоящия момент се водят преговори между И. и С., чиято оценка е по-скоро положителна, в посока да се постигне споразумение за сигурност.

При това не представляват въоръжен вътрешен или международен конфликт спорадичните сблъсъци в райони на С., вкл. и атентатите, престъпността и други дейности на насилие, за които има данни, тъй като те не биха могли да се определят по своя териториален обхват, характер и интензитет като представляващи самостоятелно основание предоставяне на хуманитарен статут жалбоподателя, вкл. и с оглед бежанската му история. Съществуването и действието на различни въоръжени групировки на територията на С. не е ново обстоятелство, тъй като за това има данни и преди напускането на молителя на страната по произход. Настоящият съдебен състав приема, че последвалите събития имат по-скоро положителни последици, като макар и ситуацията да остава

сложна, на още по-голямо основание тя не би засегнала негативно молителя.

Видно от представената справка от 23.01.2026 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС, завърналите се сирийски бежанци са 1 275 882, като има данни и за около 1 955 090 вътрешно разселени лица; анализира се поведението на ВКБООН, вкл. по отношение защита интереса на сирийския народ, полагане на усилия за икономическото възстановяване на страната, подобряване на здравеопазването и образованието, оказване на подкрепа при завръщането на милиони бежанци от гражданския конфликт в С.. При това не се доказва твърдението, че не е налице доброволно завръщане в страната по произход. Дори и да се приеме, че някои от сирийците не са се завърнали доброволно, не става ясно как това оказва влияние върху личното положение на молителя, вкл. и, че самият той заявява, че брат му се е завърнал в С.. Налице са и данни, че закрилата срещу тежки посегателства може да бъде предоставена от държавата, партии или организации, включително международни организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия съгласно чл. 9, ал. 4 ЗУБ.

Видно от изложеното в справката от 23.01.2026 г., в С. е премахната задължителната военна служба и е създадена армия от доброволци, като следва да се допълни и, че в общодостъпните източници не се съдържат данни за новообранци от сирийската армия, които биват изпращани в конфликтни зони, където се водят военни действия. Не представлява ново обстоятелство заявеното в открито съдебно заседание, че е налице хипотеза, при която на база етническа принадлежност /арабин/ би могло да бъдат застрашени животът и здравето на молителя. Съдът намира, че това твърдение е формирано единствено с цел промяна на бежанската история по начин, по който се следва уважаване молбата му за предоставяне на международна закрила /хуманитарен статут/. Отделно, няма данни по делото да се е променил етническият състав в С., така че за първи път едва в съдебното производство молителят да сочи евентуално възникване на конфликти и каквито и да е било отношения между него като арабин и другите арабски племена в района.

Анализът на сигурността в страната по произход на чуждия гражданин е извършен въз основа на представената и обсъдена от административния орган справка за актуалната обстановка в страната на произход от 21.07.2025 г., която представлява официален документ, чиято материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК не е оборена. Не е оборена и материалната доказателствена сила на приетата в открито съдебно заседание като писмено доказателство справка от 23.01.2026 г. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в справките, които се изготвят от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Още повече и, че в тези справки са цитирани независими източници на информация, вкл. и чрез посочване на интернет-страници, в които се съдържа тази информация. Ситуацията в С. е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за гражданите, налице е възможност за вътрешно разселване и спокойно пътуване, като за последното показателен е фактът на съществуващи немалко вътрешно разселени лица в С., желанието на сирийци, напуснали страната си да се завърнат в нея, както и положителните засега сигнали в поведението на новите сирийски власти. От съдържанието на справките и от общодостъпната информация от други източници става ясно, че дори и да се приеме, че е налице въоръжен конфликт в С., то същият явно, на първо място, не е повсеместен, и на второ – не е насочен пряко към мирните граждани на тази страна, поради което се следва неприложимост на разрешенията, дадени в решенията на СЕС по дело С-465/07, дело С-285/12 и дело С-406/22. Не може да се счита, че със

самото си присъствие в родния си край или в друго населено място молителят ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие, породено от въоръжения конфликт.

Въпреки че административният орган е формирал волята си въз основа на различна от установената към момента фактическа обстановка, по аргумент от чл. 142, ал. 2 АПК, с оглед изложеното по-горе и предвид личната бежанска история на жалбоподателя, съдът приема, че правилно искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /хуманитарен статут/ е отхвърлено като неоснователно /чл. 75, ал. 1, т. 4 ЗУБ/.

3. Липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 9, ал. 6 ЗУБ, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 ДР ЗУБ да има предоставена международна закрила, нито с оглед разпределената доказателствена тежест се сочат доказателства от страна на жалбоподателя, въз основа на които да се опровергае горното твърдение.

Основание за предоставяне на хуманитарен статут не представлява тежката хуманитарна криза в С. и района, тъй като не попада в обхвата на понятието други причини от хуманитарен характер по чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. В конкретния случай такива не се изтъкват.

4. Предвид горното за **Л. А. Д.** не е приложим принципът за забрана за връщане по чл. 4, ал. 3 ЗУБ.

Не се опровергава по делото, че Т., през която е преминал молителят, вече не попада в обхвата на понятието „трета сигурна страна“ по смисъла на § 1, т. 9 ДР ЗУБ.

Следва да се добави и, че **Л. А. Д.** доброволно е напуснал С., за да се засели другаде, от желание за промяна и причини от личен характер /финансови проблеми, заявена е цел да се работи в европейска държава, за да издържа семейството си/, което го прави мигрант, а не бежанец, съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации.

5. Съдът съобрази и, че Агенцията за бежанците на ООН призовава държавите да се въздържат от принуждаване на сирийските бежанци да се завърнат в С.. Отделно, е публикувано, въпреки че ВКБООН не насърчава широкомащабно доброволно завръщане в С., че е започнат процес на улесняването му. Това било предизвикано от действителни и прогнозни завръщания, както и от призови към ВКБООН от страна на бежанците да подкрепи тяхното завръщане. Безспорно е, че участието на ВКБООН в процесите на завръщане се основава на принципите за доброволност и информираност на бежанците и вътрешно разселените лица, за което се съдържат данни както в представените по делото справки, така и в Оперативната рамка за завръщането, която ВКБООН издаде през февруари 2025 г. При това, съобразявайки позицията на ВКБООН, но предвид бежанска история на жалбоподателя и липсата на конкретни факти и обстоятелства, които да могат да бъдат приети за основания за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, подкрепени с допустими, необходими и относими доказателства, се формира извод, че с твърденията си в конкретния случай молителят цели получаването на международна закрила единствено по лични причини.

Заключение: оспореното решение е законосъобразно издаден административен акт, поради което и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 172, ал. 2 АПК, чл. 85, ал. 4 във връзка с чл. 84, ал. 3 ЗУБ **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. Д., гражданин на С., против Решение № 4827/23.09.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: